

Arrest

nr. 198 819 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 september 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.2. Op 27 mei 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 27 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS:[T.S.] [...], Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV DE.55.L1.002678/2017 van de politie zone van Wetteren)

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/09/2014.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwang verwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Zijn intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatische verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV DE.55.L1.002678/2017 van de politie zone van Wetteren)

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/09/2014.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/09/2014.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatabewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 27 mei 2017 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [T.]

voornaam : [M]

[...]

nationaliteit : Egypte

In voorkomend geval, ALIAS: [T.S.] [...], Egypte.

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 27/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV DE.55.L1.002678/2017 van de politie zone van Wetteren)

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03/09/2014.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Zijn intentie om te huwen geeft hem geen recht op een automatische verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV DE.55.L1.002678/2017 van de politie zone van Wetteren)

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3. Verzoeker werd op 22 september 2017 vrijgesteld.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van alle beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 8 van het EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar Egypte.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Zo wordt er in de beslissing niets vermeld over het feit dat verzoeker een effectieve relatie heeft met zijn partner.

Dat verzoeker een effectieve relatie heeft met zijn partner. De motivering is dan ook niet afdoende.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Wordt verzoeker geacht zijn partner achter te laten in België?!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier van verzoeker immers zeer duidelijk dat verzoeker en zijn partner een effectieve gezinscel vormen en gedurende vele jaren voor de beslissing ook al een gezinscel vormden.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren.

Ook schendt verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel

Dat verwerende partij in haar bestreden beslissing niets vermeldt over het gezinsleven van verzoeker en dat er zeker geen volledige en afdoende afweging gemaakt wordt van de belangen.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben als verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verwerende partij stelt niets over de relatie van verzoeker met zijn partner, waarmee hij samenwoont en waarvan verwerende partij ook weet heeft.

Dienst Vreemdelingenzaken was van dit alles dus op de hoogte en heeft in het dossier geen belangenafweging gemaakt.

Ook is er in de motivering van de beslissing sprake van een eerder afgeleverd bevel in 2014, doch verzoeker heeft deze nooit ontvangen!

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de

aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

III.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte, gezien de politieke situatie die er heerst. Indien hij dient terug te keren, zal hij in Egypte in een levensbedreigende situatie en in armoede terecht komen.

Ook het Belgische reisadvies stelt: “Na twee aanslagen tegen kerken op 9/4/2017, kondigde Pres. El-Sisi de noodtoestand af vanaf 10 april 2017. Op 18/4 vond een gewapende aanval plaats tegen een politiecheckpoint bij het Katharinaklooster in Zuid-Sinai.

Gezien de ernstige terroristische dreiging is in heel Egypte een verhoogde waakzaamheid geboden, ook in de toeristische zones.

Reizen naar de Noordelijke Sinai, de Westelijke Woestijn en het grensgebied met Libië en Soedan worden afgeraden.

Reizen naar de Zuidelijke Sinai, met uitzondering van de hotelzone rond Sharm el Sheikh, worden afgeraden.”

Ook is op 27.05.2017 een dodelijke aanslag gepleegd op een busje met koptische christenen: “Bij de aanval op een bus met koptische christenen in Egypte zijn volgens een nieuwe balans van het crisiscentrum van de provincie al-Minja zeker 28 mensen gedood, onder wie twee kleine kinderen. Er zijn ook 22 mensen gewond. Een groep gewapende mannen opende plots het vuur op de bus.” (HLN)

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Egypte nog steeds zeer onveilig is, reden te meer om dit te onderzoeken alvorens een bevel af te leveren. Verwerende partij kan stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoeker, doch heeft men de plicht om minstens deels rekening te houden met de feiten waarop deze gebaseerd zijn.

Een eventuele terugkeer naar Egypte zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker wenst ook op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr.175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Dat verzoeker wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet wordt onderzocht bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is, er werd immers nog nooit een onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker.

III.3. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij enige, laat staan afdoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker reeds religieus gehuwd is met zijn partner. Zij hebben reeds geruime tijd een relatie.

Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat terwijl zij toch op de hoogte zijn van de intentie om te huwen.

Verwerende partij stelt over hun stabiele en duurzame relatie helemaal niets in zijn beslissing.

Verzoeker verblijft bij zijn partner.

Dat verzoeker werd opgepakt alvorens hij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding gekregen heeft.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Egypte wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen.

Hij is al enige tijd niet meer in Egypte geweest.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker dan ook zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner.

Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden.

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en zijn partner dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel met opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijz hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RvV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.”

4.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers bewering dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing niets wordt vermeld omtrent de relatie die hij heeft met een in het Rijk verblijvende vrouw mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven in aanmerking te hebben genomen dat verzoeker de intentie heeft om te huwen en geduid dat verzoeker hierdoor niet verblijfsgerechtigd is en dat hij vanuit zijn land van herkomst een visum kan aanvragen eens een huwelijksdatum is vastgelegd.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker reeds verscheidene jaren onwettig in het Rijk verblijft en dat hij bij een controle op 3 september 2014 verklaarde in België te zijn om vrienden te bezoeken en eventueel studies aan te vatten. Bij een controle op 27 mei 2017, toen hij werkend werd aangetroffen, gaf verzoeker aan naar België te zijn gekomen met het oog op een huwelijk. Verzoeker heeft dus nooit verklaard dat hij enig probleem in zijn land van herkomst zou hebben gehad. Ondanks het feit dat hij hiertoe ruim de mogelijkheid had heeft hij ook nooit het initiatief genomen om een asielaanvraag in te dienen of op enigerlei wijze laten verstaan dat hij in Egypte een risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er kan, in deze omstandigheden, dan ook niet worden ingezien waarom verweerder enige uiteenzetting omtrent de gevaren die verzoeker zou kunnen lopen zijn land van herkomst in de eerste bestreden beslissing zou dienen op te nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient allereerst te worden herhaald dat verzoeker tijdens zijn jarenlange aanwezigheid in het Rijk nooit aangaf nood te hebben aan een beschermingsstatus. Nochtans kan van een redelijk normaal denkend persoon, van wie blijkt dat hij reeds lang in het Rijk verblijft en een netwerk heeft opgebouwd, zodat kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de mogelijkheden om een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, worden verwacht dat hij een aanvraag tot toekenning van een beschermingsstatus indient indien hij meent dat er redenen zijn die ertoe kunnen leiden dat hem deze status zal worden toegekend. Het feit dat een persoon, in de voormelde situatie, nalaat een dergelijke aanvraag in te dienen vormt een aanwijzing dat hij er zelf niet van overtuigd is dat hij enige bescherming behoeft. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift voor het eerst uiteen dat in een reisadvies gericht aan Belgische toeristen wordt gewezen op de nood om, gezien de terroristische dreiging, waakzaam te zijn in Egypte en er tevens wordt toegelicht dat reizen in bepaalde gebieden wordt afgeraden. Hij toont hiermee niet aan dat hij een reëel risico loopt om in dit land te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen dat onterecht niet in aanmerking werd genomen door verweerder. De terroristische dreiging bestaat immers in vele landen, waaronder ook België, en het enkele feit dat er in een land een risico bestaat op terroristische aanslagen en dat er onveilige gebieden zijn is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen concluderen dat personen die in dat land verblijven een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. Verzoekers toelichting dat op 27 mei 2017 een aanslag werd gepleegd waarbij koptische christenen werden gevisieerd laat ook geenszins toe te besluiten dat een dergelijk reëel risico bestaat dat door verweerder over het hoofd zou zijn gezien. Verzoeker maakt namelijk niet aannemelijk dat hij een koptische christen is of dat hij om een andere reden een verhoogd risico loopt dat in aanmerking had moeten worden

genomen. De Raad merkt, ten overvloede, op dat verzoekers raadvrouw ter terechtzitting uiteenzet dat verzoeker zijn partner ondertussen naar Egypte liet vertrekken, zodat zij daar, vanop afstand, met hem in het huwelijk kon treden. Het gegeven dat verzoeker het aanvaardbaar achtte dat zijn vriendin naar Egypte reisde doet afbreuk aan zijn bewering dat moet worden aangenomen dat de situatie in dat land bijzonder gevaarlijk is. Ook verzoekers loutere bewering dat hij in Egypte in armoede zal moeten leven laat niet toe te concluderen dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. In dit verband kan bovendien nog worden vermeld dat verzoeker in het verleden zelf te kennen gaf te kunnen rekenen op steun van verwanten in Egypte, zodat zijn stelling dat hij veroordeeld wordt tot een armoedig bestaan geen steun vindt in de eerder door hem afgelegde verklaringen. De rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. Verzoeker houdt ook voor dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door niet afdoende rekening te houden met het gegeven dat hij een gezin vormt met een vrouw met wie hij stelt religieus te zijn gehuwd. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder in de eerste bestreden beslissing melding maakt van het feit dat verzoeker huwelijksplannen heeft, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn bewering dat geen aandacht werd besteed aan het feit dat hij al een relatie heeft met een vrouw in België. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De eerste bestreden beslissing maakt ook geen einde aan enig bestaand verblijfsrecht, zodat verzoeker niet kan stellen dat deze beslissing op zich een inmenging, laat staan een disproportionele inmenging, vormt in zijn gezinsleven. De Raad benadrukt tevens dat verzoeker wist of behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie precair was. In dergelijke omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen). Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt. Verzoeker maakt door erop te wijzen dat hij al lang niet meer in Egypte is geweest en dat zijn partner een goed inkomen heeft immers niet aannemelijk dat hij alleen in België een gezinsleven kan hebben en er werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Egypte een reëel risico loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er blijkt derhalve geenszins dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de eerste bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.1.2.4. Verzoekers bewering dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 september 2014 niet heeft ontvangen is manifest in tegenspraak met de bewijsstukken die aan de Raad werden overgemaakt. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker op voormelde datum erkende kennis te hebben genomen van deze beslissing.

Gelet op deze en de reeds bij de bespreking van de andere onderdelen van het middel gedane vaststellingen kan niet worden besloten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.1.2.5. Er blijkt ook niet dat verweerder onterecht enig relevant gegeven buiten beschouwing heeft gelaten of de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

4.1.2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en uit het politieverlag dat op 27 mei 2017 werd opgesteld kan worden afgeleid dat hij in de mogelijkheid werd gesteld om de redenen van zijn verblijf in het Rijk en zijn persoonlijke situatie toe te lichten. Een miskenning van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.8. Verzoekers toelichtingen laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.1.2.9. Verzoeker zet voorts niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat enige, niet nader omschreven, bepaling van het Kinderrechtenverdrag werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid en toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van alle beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

[...]

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Egypte en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Zo wordt er in de beslissing niets vermeld over het feit dat verzoeker een effectieve relatie heeft met zijn partner.

Dat verzoeker een effectieve relatie heeft met zijn partner. De motivering is dan ook niet afdoende.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Wordt verzoeker geacht zijn partner achter te laten in België?!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier van verzoeker immers zeer duidelijk dat verzoeker en zijn partner een effectieve gezinscel vormen en gedurende vele jaren voor de beslissing ook al een gezinscel vormden.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren.

Ook schendt verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel

Dat verwerende partij in haar bestreden beslissing niets vermeldt over het gezinsleven van verzoeker en dat er zeker geen volledige en afdoende afweging gemaakt wordt van de belangen.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben als verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Verwerende partij stelt niets over de relatie van verzoeker met zijn partner, waarmee hij samenwoont en waarvan verwerende partij ook weet heeft.

Dienst Vreemdelingenzaken was van dit alles dus op de hoogte en heeft in het dossier geen belangenafweging gemaakt.

Ook is er in de motivering van de beslissing sprake van een eerder afgeleverd bevel in 2014, doch verzoeker heeft dit nooit ontvangen!

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verzoeker heeft in België een duurzame relatie met zijn partner. Hiermee wordt geen rekening gehouden bij het nemen van het inreisverbod.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van het art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte, gezien de politieke situatie die er heerst. Indien hij dient terug te keren, zal hij in Egypte in een levensbedreigende situatie en in armoede terecht komen.

Ook het Belgische reisadvies stelt: "Na twee aanslagen tegen kerken op 9/4/2017, kondigde Pres. El-Sisi de noodtoestand af vanaf 10 april 2017. Op 18/4 vond een gewapende aanval plaats tegen een politiecheckpoint bij het Katharinaklooster in Zuid-Sinai.

Gezien de ernstige terroristische dreiging is in heel Egypte een verhoogde waakzaamheid geboden, ook in de toeristische zones.

Reizen naar de Noordelijke Sinai, de Westelijke Woestijn en het grensgebied met Libië en Soedan worden afgeraden.

Reizen naar de Zuidelijke Sinai, met uitzondering van de hotelzone rond Sharm el Sheikh, worden afgeraden."

Ook is op 27.05.2017 een dodelijke aanslag gepleegd op een busje met koptische christenen: "Bij de aanval op een bus met koptische christenen in Egypte zijn volgens een nieuwe balans van het crisiscentrum van de provincie al-Minja zeker 28 mensen gedood, onder wie twee kleine kinderen. Er zijn ook 22 mensen gewond. Een groep gewapende mannen opende plots het vuur op de bus." (HLN)

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Egypte nog steeds zeer onveilig is, reden te meer om dit te onderzoeken alvorens een bevel af te leveren. Verwerende partij kan stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoeker, doch heeft men de plicht om minstens deels rekening te houden met de feiten waarop deze gebaseerd zijn.

Een eventuele terugkeer naar Egypte zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker wenst ook op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr.175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Dat verzoeker wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet wordt onderzocht bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is, er werd immers nog nooit een onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker.

IV.3. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij enige, laat staan afdoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker reeds religieus gehuwd is met zijn partner. Zij hebben reeds geruime tijd een relatie.

Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat terwijl zij toch op de hoogte zijn van de intentie om te huwen.

Verwerende partij stelt over hun stabiele en duurzame relatie helemaal niets in zijn beslissing.

Verzoeker verblijft bij zijn partner.

Dat verzoeker werd opgepakt alvorens hij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding gekregen heeft.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Egypte wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat de partner van verzoeker een goed inkomen heeft en goed voor hem kan zorgen.

Hij is al enige tijd niet meer in Egypte geweest.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker dan ook zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner.

Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing."

4.2.2.1. De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepalingen, immers vastgesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan en omdat hij geen uitvoering gaf aan een hem eerder ter kennis gebrachte beslissing tot verwijdering. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar opportuun achtte. Hij heeft hierbij gemotiveerd een groot gewicht toe te kennen aan het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt toen hij werkte zonder te beschikken over de vereiste arbeids- of beroepskaart en dat zijn gedrag toelaat te besluiten dat hij ook in de toekomst de openbare orde kan schaden. Hij heeft ook geduid in aanmerking te hebben genomen dat verzoeker een vriendin in België heeft met wie hij in het huwelijk wenst te treden en aangegeven hieraan minder belang te hechten daar een eventueel huwelijk niet automatisch een recht op verblijf in het Rijk doet ontstaan. Verzoekers bewering dat in de tweede bestreden beslissing niets vermeld staat omtrent zijn relatie met een vrouw in het Rijk mist derhalve feitelijke grondslag. De voorziene motivering stelt verzoeker zonder meer in staat te begrijpen welke overwegingen aan de basis liggen van verweerders beslissing om hem een inreisverbod op te leggen en om zijn beroepsmogelijkheden met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken dat verzoeker op 3 september 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoekers stelling dat dit niet gebeurde is in tegenspraak met de aan de Raad voorgelegde stukken en kan dus slechts worden aanzien als een ontkenning van de realiteit. Aangezien verweerder in de tweede bestreden beslissing heeft aangegeven waarom hij, ondanks het feit dat verzoeker wenste te huwen met zijn partner in België, deze beslissing vereist achtte, kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat geen belangenafweging werd doorgevoerd.

Het feit dat de Raad in een andere zaak wel een schending van de materiële motiveringsplicht vaststelde doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoekers beschouwingen in zijn tweede middel laten niet toe te concluderen dat verweerder bij het nemen van de tweede bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste gegevens of dat hij op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt optrad. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er blijkt daarnaast niet dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, dat hij deze beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of dat hij de verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken heeft miskend.

Waar verzoeker voorhoudt dat niet in aanmerking werd genomen dat hij een partner heeft in België kan het volstaan nogmaals te herhalen dat deze bewering feitelijke grondslag mist.

In zoverre verzoeker voorts verwijst naar de actuele situatie in zijn land van herkomst dient te worden benadrukt dat niet blijkt dat deze situatie in casu enige relevantie heeft. De tweede bestreden beslissing houdt immers niet de verplichting in om in een bepaald land te verblijven. Daarenboven moet worden herhaald dat niet blijkt dat de situatie in verzoekers land van herkomst van die aard is dat verzoeker er niet zou kunnen wonen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

4.2.2.4. Daarnaast dient te worden gesteld dat verzoeker door de vraag te stellen of hij wordt geacht zijn partner in België achter te laten geenszins aantoonde dat verweerder het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden. Verweerder vermag een groter belang te hechten aan de bescherming van de openbare orde dan aan de private belangen van een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en die geenszins aantoonde dat hij enkel een gezinsleven in België kan hebben.

4.2.2.5. De beschouwingen van verzoeker geven ook geen aanleiding tot de conclusie dat enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

4.2.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan te verwijzen naar wat hieromtrent reeds werd gesteld bij de bespreking van het eerste middel.

4.2.2.7. Verzoeker houdt voor dat verweerder het bestaan van zijn stabiele en duurzame relatie met de vrouw met wie hij wenst te huwen niet nader onderzocht. Hij verliest evenwel uit het oog dat verweerder deze relatie niet in vraag stelde. Verweerder verwees namelijk naar verzoekers intentie om te huwen. Verzoeker betoogt tevens dat hij reeds administratief was aangehouden alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding werd betekend. Daarnaast zet hij uiteen dat zijn partner een inkomen heeft en voor hem kan zorgen en dat hij al geruime tijd niet meer in Egypte was. Hij toont met dit alles echter niet aan dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Hij toont dit evenmin aan door een theoretische uiteenzetting te voorzien omtrent voormelde verdragsbepaling.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat niet kan worden gesteld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en het economisch welzijn van het land, nu het niet is betwist dat hij werd aangetroffen terwijl hij professioneel actief was zonder te beschikken over een arbeids- of beroepskaart en hij illegaal in het Rijk verbleef. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder een groot belang hecht aan het handhaven van de openbare orde en dat hij het, om nieuwe inbreuken te vermijden, vereist achtte verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen. De tweede bestreden beslissing houdt geen beëindiging in van een bestaand verblijfsrecht en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij enkel in België of in de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen een gezinsleven kan hebben. De toelichting van verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting dat verzoekers partner kinderen heeft doet hieraan geen afbreuk. Verweerder kan in deze situatie het algemeen belang dat is gediend met het laten respecteren van de verblijfswetgeving laten primeren op de private belangen van een vreemdeling. Er kan dan ook niet worden besloten dat de tweede bestreden beslissing disproportioneel is of dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om deze beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK